

Marea controversă – un model deformat

Marti, 26 ianuarie 2005

Gili Cârstea

Despărțindu-se de protestantismul anilor 1840, care dorea să “stea tare” la vechile hotare marcate de iubiții reformatori, mișcarea adventă a pășit cu curaj pe un drum al descoperirilor esențiale, greu de anticipat în bisericile din care au ieșit. Noile raze de lumină au conturat un nou creștinism și o nouă perspectivă a planului de mântuire, bazat acum pe tema mării controversate dintre bine și rău. În centrul acestei controversate se găsea legea. Dar pionierii nu au reușit să înțeleagă atunci că legea nu este altceva decât o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, iar punctul în dispută este acest caracter, care este fundamentul întregii creații. Ei s-au simțit chemați să prezinte legea mai mult ca un cod de reguli pentru o viață sfântă, avertizând lumea că vine judecata, care va analiza viața omului după standardul legii. Ei chemau la păzirea poruncilor ca o protecție contra judecăților lui Dumnezeu care se vor abate curând asupra pământului.

Moștenind din “bezna secolelor papale” imaginea unui Dumnezeu setos de sânge în numele dreptății, dreptate care justifică orice metode, de la tortură psihică la arderea pe rug, adventiștii primelor generații nu au reușit să vadă frumusețea neprihănirii lui Hristos, farmecul Lui inegalabil, care se lasă omorât decât să riposteze cu violență în fața nesupunerii omenești. Sora White avea aceeași viziune despre caracterul lui Dumnezeu. În copilărie, ea povestește că s-a simțit șocată de sugestia mamei ei că Dumnezeu nu aruncă în iad pe păcătoșii neconvertiți. Teama ei era că fără doctrina iadului păcătoșii nu mai pot fi întorși la Hristos.

Dumnezeu a făcut eforturi uriașe să convingă acea generație de adventiști că păcătoșii nu pot fi întorși la Hristos sub amenințarea focului, că forța constrângătoare nu se găsește decât sub guvernarea lui Satana. Mărturiile sunt pline de perle despre un Dumnezeu delicat și sensibil, care prețuiește libertatea de alegere a copiilor Săi mai mult chiar decât propria Sa existență. Dar tabloul general a rămas sumbru, iar mentalitatea bisericii a păstrat nevoia unui Dumnezeu “drept,” adică îndreptățit să omoare pe oamenii care nu îngenunchează în fața voinței Sale.

Sora White chiar citează un moment, dintre multele probabil, când Dumnezeu a dorit să corecteze imaginea ei despre judecățile divine și moartea păcătoșilor. Urmăriți cu atenție cuvintele ei:

“Mi s-a arătat că judecățile lui Dumnezeu nu ar veni direct de la Dumnezeu, ci indirect, din cauză că ei se situează în afara ocrotirii Sale. El îi avertizează, îi pedepsește, îi muștră și le arată singura cale pe care pot merge în siguranță, apoi, dacă aceia care au fost obiectul grijii Sale deosebite își vor urma cursul lor, independenți de Duhul lui Dumnezeu, după repetate avertismente, dacă ei își aleg singuri calea, El nu mai împuternicește pe îngerii Săi să împiedice atacurile hotărâte de Satana asupra lor.

Puterea lui Satana este aceea care se află la lucru pe mare și pe uscat, care aduce nenorocire și suferință și care târăște după el mulțimile, ca să fie sigur de prada sa” (Manuscript Releases 14, pag. 3 – 1883).

Ați remarcat nuanța? Ea spune: “Mi s-a arătat că judecățile lui Dumnezeu nu ar veni (așa cum credem noi acum) direct de la Dumnezeu...” Deși recunoaște că s-ar putea să fie adevărat ce i s-a arătat, dânsa tot mai încearcă să lege cumva vechiul cu noul, folosind expresia direct-indirect, ca Dumnezeu să nu fie totuși complet eliminat din dinamica nimicirii, perspectivă care producea fiori reci evangheliștilor adventiști, lăsându-i fără cea mai performantă unealtă în campanii, unealtă care producea cele mai numeroase botezuri.

Dar ceea ce i s-a arătat este conform cu neprihănirea și scoate complet pe Dumnezeu din ecuația masacrului uman. Atunci când oamenii aleg să se situeze “în afara ocrotirii Sale,” Dumnezeu face tot ce este posibil ca să-i trezească la realitate, astfel ca decizia lor să fie luată în cunoștință de cauză, ca actul exercitării libertății de alegere să nu fie un accident sau o neatenție. Apoi, dacă ei aleg să meargă pe acea cale, “după repetate avertismente” – vedeți dragostea în acțiune? – El respectă dreptul lor de a-și decide soarta și îi lasă să plece pe drumul lor, departe de “fața Sa,” în afara protecției divine.

Dumnezeu i-a descoperit servei Sale ce se află dincolo de zona protecției divine: “Puterea lui Satana este aceea care se află la lucru pe mare și pe uscat, care aduce nenorocire și suferință și care târăște după el mulțimile, ca să fie sigur de prada sa.”

Biserica nu și-a însușit nici până astăzi acest model al mării controversate, în ciuda sutelor de avertizări că avem o imagine deformată despre putere, dreptate, justiție divină și suveranitatea lui Dumnezeu. În loc să vedem furia Balaurului operând “în afara ocrotirii Sale,” iar pe Dumnezeu rămas înlăcrimat la frontiera cu fărădelegea, noi vedem în zona interzisă o incursiune de pedepsire a îngerilor lui Dumnezeu.

Cei care doresc să vadă cât mai curând neprihănirea operând pe această planetă vor trebui să revizuiască urgent acest model deformat al mării controversate.